Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τῆς Τσαρίνας Ἀλεξάνδρας πρὸς τὸν Τσάρον Νικόλαον

Τσαρκόϊε—Τσέλο, 22 Αὐγούστου.

Πολυαγαπημένε μου,

Δὲν μπορῶ νὰ εὕρω λέξεις γιὰ νὰ σοῦ περιγράψω τί αἰσθάνομαι. Ἤθελα μονάχα νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σοῦ ψιθυρίσω λόγια ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης ἀτέλειωτα... Ἦταν σκληρὰ ἡ ἀναχώρησίς σου... Ἤσουν καταμόναχος. Πῶς σὲ ἄφησα νὰ φύγῃς; Εἶμαι βεβαία πὼς ὁ Θεὸς εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε μαζί σου. Ἀγωνίζεσαι γιὰ τὸν τόπο σου καὶ γιὰ τὸ θρόνο σου, μονάχος, μὲ τὴν ἀνδρεία σου καὶ εἶσαι ἄξιος τῶν ἐλπίδων ὅλων μας... Ποτὲ οἱ ἀποφασιστικοὶ ἄνθρωποι δὲν νικῶνται. Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου. Ἐγὼ εἶμαι κοντά σου. Μὴν κοροϊδέψῃς τὴν ἀνόητη γυναικοῦλα σου, καὶ πές μου: Μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμη;

Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ γιὰ νὰ νικήσουμε, ἀφοῦ οἱ ψυχές μας ἀγωνίζονται ὑπὲρ τοῦ καλοῦ! Ἐσὺ ἀπέδειξες ὅτι ἡ Ρωσσία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς ἐσένα. Ἔδειξες ὅτι εἶσαι ὁ Αὐτοκράτωρ!

Συγχώρησέ με, Ἀγγελέ μου, ποὺ δὲν σ' ἀφίνω ἥσυχο καὶ ποὺ καταχρῶμαι τῆς καλωσύνης σου.

Ἀλλὰ ἄκουσε ἐκείνη ποὺ σὲ λατρεύει:

Ἀρχίζει ὁ Ἥλιος σου νὰ ἀνατέλῃ.

Ἀλλοίμονο στοὺς δειλούς, στοὺς ἐγωϊστὰς καὶ στοὺς ἄτιμους!

Ἀγάπη μου, μὴν ἀνησυχήσῃς ἂν ἀκούσῃς ὅτι δὲν εἶμαι πολὺ καλά. Ὑπέφερα πολὺ ψυχικῶς, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ὑγεία μου ἐκλονίσθη λιγάκι.

Θὰ ἡσυχάσω μόνο ὅταν θὰ σὲ ἔχω μαζύ μου... Ὅταν ὁπομακρύνεσαι ἀρρωσταίνω.... Καὶ δὲν ἔχω δυστυχῶς γύρω μου ἀφοσιωμένους ἀνθρώπους... Ἀργότερα θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα. Θὰ σοῦ δείξω τοὺς ἀληθινοὺς φίλους σου καὶ τοὺς ἐγθρούς σου...

Ἐσὺ θὰ κρίνῃς.

Τώρα σοῦ λέω καληνύχτα. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, παιδί μου, καὶ μὴ χάνῃς τὸν καιρό σου μὲ τὰ ὑποκείμενα ποὺ σὲ περιστοιχίζουν. Εἶναι καιρὸς νὰ διακρίνῃ τοὺς πραγματικοὺς φίλους σου.

Φίλησε τὴν εἰκόνα ποὺ σοῦ δώρησα τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγες. Αὐτὴ θὰ σοῦ φέρῃ τὴν εὐτυχία. Σοῦ ἔστειλα καὶ ἕνα Ἅγιο Νικόλαο γιὰ νὰ σὲ προστατεύῃ τὶς ὧρες τοῦ κινδύνου. Ἐγὼ ἀφίνω πάντα μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Αὔριο θὰ φωταγωγήσω τὸ εἰκονοστάσιό σου. Θὰ νοιώσῃς τὴν ψυχή μου κοντὰ στὴ δική σου.

Σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σοῦ στέλνω χίλια χάδια καὶ χίλια φιλιά. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀπέραντη ἀγάπη μου. Θὰ ἤθελα νὰ σὲ ζεστάνω καὶ νὰ σοῦ δώσω θάρρος. Εἶσαι ὁ σωτὴρ τῆς Ρωσσίας... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὡμορφιά σου καὶ τὴν καλωσύνη σου. Εἶμαι τόσο μελαγχολικὴ ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασα τὰ χάδια σου καὶ τὴ γλυκειά σου παρουσία.

Καὶ σκέψου, ψυχή μου, ὅτι εἶμαι ἀχάριστη, ἀφοῦ εἶσαι μόνος σου καὶ ἐγὼ ἔχω τὰ παιδιά μαζί μου. Ὅταν θελήσῃς θὰ σοῦ στείλω τὸν Μπέμπυ.

Σὲ φιλῶ καὶ σοῦ στέλνω χίλια γλυκὰ φιλιά. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύσῃ. Εἶμαι πάντα μαζί σου καὶ κανεὶς δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ.

Ἡ γυναῖκα σου **Ἀλεξάνδρα**

Τῆς ἰδίας πρὸς τὸν ἴδιον

Σὲ εὐχαριστῶ, ἀνδρούλη μου. Τὸ γραμματάκι σου μὲ εὐχαρίστησε πολύ. Ἔλαβα τὶς φωτογραφίες καὶ μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι σὲ παρακολουθῶ πιστὰ στὸ ταξεῖδι σου.

Ἀγαπημένε μου, φιλῶ τὸ ὡραῖο μέτωπό σου καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶσαι ἡ μόνη μου σκέψις, ἡ μόνη ἐλπίδα μου. Πρέπει νὰ λυπᾶσαι καὶ νὰ θυμᾶσαι πάντα ἐκείνη ποὺ κλαίει ὅταν δὲν σὲ κρατῇ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Ἡ γυναικοῦλα σου
Ἀλεξάνδρα

Τῆς ἰδίας πρὸς τὸν ἴδιον

Ἀγγελέ μου,

Τί ἀνέλπιστη χαρὰ μοῦ ἔφερε τὸ γραμματάκι σου! Σὲ εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή! Μοῦ γράφεις μὲ νοσταλγία γιὰ τὶς δύο ἡμέρες ποὺ πέρασες στὸ σπιτάκι σου, κοντά μου, εὐτυχισμένος.

Κι' ἐγὼ λυποῦμαι τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ σὲ κρατήσω περισσότερο καιρό. Αὐτὲς οἱ δυὸ μέρες μᾶς θύμισαν ἐκεῖνο τὸν εὐτυχισμένο καιρό, ποὺ κανένας δὲν μᾶς ἐνοχλοῦσε.

Χθὲς ἐπῆγα εἰς τὴν ἐκκλησία. Θυμήθηκα πάλι ἐσένα καὶ προσευχήθηκα γιὰ τὴν εὐτυχία σου.

Ὁ Μπέμπυ μᾶς ἔστρελλανε τὴν ὥρα τοῦ μπάνιου. Τὰ κορίτσια ἦταν ὅλα ἐκεῖ. Τὸ παιδάκι μας ἦταν τρελλὸ ἀπὸ τὴ χαρά του.

Τί χαριτωμένο εἶνε καὶ πῶς σοῦ μοιάζει, Νίκο μου! Νομίζω πὼς βλέπω τὰ ὡραῖα γαλανὰ μάτια σου, ποὺ εἶνε διαρκῶς γεμάτα τρυφερότητα καὶ νοσταλγία. Σοῦ στέλνω ἕνα μῆλο καὶ ἕνα ἄνθος ἐκ μέρους τοῦ καλοῦ μας Ρασπουτίν. Ἔφυγε ἀπόψε καὶ μοῦ εἶπε φεύγοντας ὅτι θὰ μᾶς ἔλθουν καλλίτεροι καιροί.

Θησαυρέ μου, αἰσθάνεσαι γύρω σου τὴ λατρεία μου νὰ σὲ περιβάλῃ σὰν Θεό;

Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ ὅλες τὶς εὐτυχίες. Ἥλιε μου, ἡ εὐτυχία μου! Εἶμαι πάντα δική σου.

Ἡ γυναῖκα σου
Ἀλεξάνδρα

Τῆς Τσαρίνας πρὸς τὸν Νικόλαον

Ἀγαπητέ μου,

Ἀφοῦ εἶσαι κακὸς θὰ σοῦ γράψω λίγα λόγια. Γιατὶ προσπαθεῖς νὰ μὲ πείσῃς ὅτι ἔμεινες στὸ Παρίσι πέντε μέρες, ἐνῶ ἔμεινες μονάχα μία; Σὲ μένα τολμᾶς νὰ λὲς ψέμματα; Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα. Γεννιῶνται στὴν καρδιά μου ὑποψίες, ποὺ δὲν τὶς εἶχα ἄλλοτε... Ὑποφέρω!...

Αὐτὰ ἔχω μόνο νὰ σοῦ πῶ. **Ἀλεξάνδρα**

Τῆς Τσαρίνας πρὸς τὸν Νικόλαον

Θησαυρέ μου, ἐτείσθην ὅτι σὲ κατηγόρησα ἀδίκως! Δὲν πταίω ἐγώ, ἀλλὰ ἡ φίλη, ποὺ μὲ εἰδοποίησε πῶς μὲ ἀπατᾶς, γιὰ νὰ μοῦ φανῇ χρήσιμη.

Ὦ, αὐτές οἱ φίλες! Δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀτόμου, χωρὶς νὰ ἔχουν κἂν τύψεις συνειδήσεως!

Γι αὐτό, γιατὶ ὑπῆρξα κουτὴ καὶ πίστεψα μιὰ γυναῖκα ποὺ κατὰ βάθος μὲ μισοῦσε, σοῦ ζητῶ συγγνώμην καὶ φιλῶ μὲ τρυφερότητα τὸ ἀθῶο μέτωπό σου καὶ τὰ γαλανὰ μάτια σου

Δική σου **Ἀλεξάνδρα**

Τῆς Γεωργίας Σάνδη πρὸς τὸν Σοπὰν

Ἀγαπημένε,

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ τελευταίου μας ραντεβοῦ δὲν θὰ σβύσῃ ποτέ... Δὲν ξέρω τί μ' ἔκανε νὰ κλαίω μόλις χωρίσαμε... Ἦταν ἡ χλωμὴ φθινοπωρινὴ ἡμέρα; Τὰ φύλλα ποὺ ἔπεφταν στὸ πάρκο; Ὁ ἄνεμος ποὺ περνοῦσε σφυρίζοντας μέσ ἀπὸ τὰ δέντρα; Εἴσουν ἐσύ; Δὲν ξέρω... Γύρισα σπίτι μὲ τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τῆς χαρᾶς ποὺ εἶνε συγκεκαλυμμένο μὲ μιὰν ἄφατη μελαγχολία... Πῆρα νὰ γράψω τὴς ἐντυπώσεις μου στὸ ἡμερολόγιο μου, ὅπου ἔχω γράψει ὅλη αὐτὴ τὴν ἐρωτικὴ μας περιπέτεια... Μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἔπρεπε νὰ εἶχα πολὺ δυνατὴ πέννα γιὰ νὰ τὴς ἐκθέσω ὅπως τὴς ἔννοιωθα. Ξιπλώθηκα σ' ἕνα ντιβάνι κ' ἄνοιξα τὸν τόμο τῶν ποιημάτων τοῦ Μυσσὲ ποὺ μοῦ ἔχεις χαρίσει τὸν καιρὸ ποὺ γνωριστήκαμε. Θυμᾶσαι;... Εἶδα μπροστὰ στὸ ξώφυλλο τὴν ἀφιέρωσή σου καὶ δὲν προχώρησα. Κάρφωσα τὰ μάτια μου σ' αὐτὴ ἐπὶ πολλὴ ὥρα, ὡς ποὺ τὸ βιβλίο ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἔνοιωσα τότε τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ στείλω αὐτὸ τὸ γράμμα μου, μαζὺ μὲ τὰ φιλιά μου. **Γεωργία**

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ROSA MYSTICA

Ἀπ' τὴ νύχτα ποὺ σ' ἀντίκρυσα
Μὲ τὰ ρόδα στὴν ἀγκάλη,
Κατ ἀπ' τὸ ἀργυρὸ ἀστροφέγγισμα
Τοῦ μαγιάτικου οὐρανοῦ,

Πάντα ἡ ὄψη σου ἀνθομύριστη
Κι ἀστροστέφανη προβάλλει,
Τῆς καρδιᾶς μου μοσχανάσασμα
Γλυκὸ φώτισμα τοῦ νοῦ.

Τῆς χαρᾶς μου ἐσὺ συντρόφισσα,
Τῶν καημῶν παρηγορήτρα,
Φέρνεις στὴ ζωὴ τὸ μήνυμα
Μιᾶς ζωῆς παντοτεινῆς,

Καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου,
Τοῦ θανάτου ἐσὺ νικήτρα,
Μὲ τὰ ρόδια στὴν ἀγκάλη σου,
Κάτω ἀπ' τάστρα θὰ φανῆς.
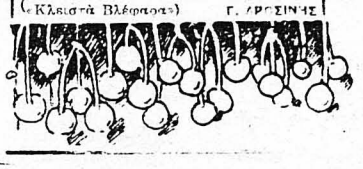
(Κλεισὰ Βλέφαρα) Γ. ΑΡΣΙΝΗΣ